

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Tomasz Kalsztein

Protokolant Anita Zięba

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

przeciwko (...) Spółki Akcyjnej w S.

o zapłatę

1. oddała powództwo;

2. zasądza od powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. na rzecz pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. kwotę 917 zł (dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w całości.

Sygn. akt VIII C 1431/18

UZASADNIENIE

W dniu 7 lutego 2018 roku powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zasądzenie kwoty 1.704,45 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 października 2017 roku do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 7 lipca 2017 roku wskutek kolizji drogowej uszkodzeniu uległ pojazd marki S. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność S. M. (1). Pozwany, jako ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody, uznał swoją odpowiedzialność za szkodę. W związku z uszkodzeniem pojazdu poszkodowany został zmuszony do wynajęcia pojazdu zastępczego, z którego korzystał przez okres 13 dni. Na całkowity czas przestoju w związku z jego naprawą złożyły się: okres oczekiwania na powtórne oględziny – 2 dni, okres oczekiwania na części zamienne – 4 dni, okres fizycznej naprawy pojazdu – 3 dni, dni wolne od pracy w trakcie całego cyklu unieruchomienia pojazdu – 4 dni. Poszkodowanemu za najem pojazdu zastępczego została wystawiona faktura VAT nr (...) z dnia 19 września 2017 roku na kwotę 2.478,45 zł brutto. Kwota na fakturze została wyliczona jako iloczyn dni korzystania z pojazdu zastępczego oraz stawki najmu za dzień, tj. 13 dni x 155 zł netto = 2.015 zł netto, co przy doliczeniu VAT dało kwotę 2.478,45 zł brutto. W dniu 19 września 2017 roku powód nabył wierzytelność obejmującą odszkodowanie za szkodę wynikającą z konieczności najmu pojazdu zastępczego. Pozwany wypłacił powodowi odszkodowanie z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego w wysokości 774 zł. W ramach zgłoszonych wniosków dowodowych powód wniósł m.in. o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia: czasu unieruchomienia pojazdu marki S. w związku z naprawą, możliwości korzystania z tego samochodu pomiędzy datą szkody a datą oddania pojazdu do naprawy oraz wysokości stawki w kwocie netto za 1 dobę najmu pojazdu zastępczego.

(pozew w e.p.u. k. 3-11v.)

W dniu 5 kwietnia 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Powyższy nakaz pozwany zaskarżył sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie zwrotu kosztów procesu. Pozwany nie kwestionując zdarzenia rodzącego jego odpowiedzialność, ani uprawnienia poszkodowanego do korzystania z pojazdu zastępczego, wyjaśnił, że obowiązkiem poszkodowanego jest dążenie do minimalizowania wysokości szkody, w tym kosztów najmu samochodu zastępczego. W przedmiotowej sprawie poszkodowanemu trzykrotnie został zaproponowany pojazd zastępczy, na co jednak nie przystał. W konsekwencji poinformowano go, że ubezpieczyciel będzie weryfikował stawkę za najem do kwoty 86 zł brutto. W ocenie pozwanego skorzystanie przez poszkodowanego z oferty podmiotu oferujące znacznie wyższą stawkę uznać należy za sprzeczne ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa oraz zasadami współżycia społecznego, w tym zasadą obowiązku niepowiększania szkody oraz lojalności stron stosunku zobowiązaniowego. Pozwany zakwestionował również czas najmu samochodu zastępczego akcentując, że rozpoczęcie naprawy mogło nastąpić już w dniu 19 lipca 2017 roku, a więc z chwilą dokonania oględzin pojazdu przez ubezpieczyciela, a uzasadniony okres najmu wynosi 9 dni. Dodał przy tym, że pojazd poszkodowanego miał zachowane właściwości jezdne, a zatem mógł być użytkowany m.in. w okresie oczekiwania na części.

Postanowieniem z dnia 11 maja 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

(nakaz zapłaty k. 12, sprzeciw k. 13v.-16v., postanowienie k. 29)

W toku dalszego procesu stanowiska stron nie uległy zmianie. Postanowieniem wydanym w toku rozprawy z dnia 18 grudnia 2018 roku Sąd dopuścił wnioskowany przez powoda dowód z opinii biegłego sądowego na okoliczności wskazane w treści pozwu oraz wezwał powoda przez pełnomocnika do uiszczenia zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego w wysokości 1.000 zł w terminie 14 dni pod rygorem pominięcia wnioskowanego dowodu. Wobec braku uiszczenia zaliczki, postanowieniem z dnia 8 lutego 2019 roku Sąd pominął czynność połączoną z wydatkami w postaci dopuszczenia dowodu z opinii biegłego sądowego.

(protokół rozprawy k. 74-77, postanowienie k. 81)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 lipca 2017 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód osobowy marki S. (...) o nr rej. (...) będący własnością poszkodowanego S. M. (1).

Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego ubezpieczyciela.

(zeznania świadka S. M. (1) 00:05:56-00:15:17 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 18 grudnia 2018 roku, okoliczności bezsporne)

W związku ze zdarzeniem poszkodowany zgłosił szkodę pozwanemu, który wdrożył postępowanie likwidacyjne. W wiadomości e-mail z dnia 10 lipca 2017 roku ubezpieczyciel poinformował S. M. (1) o możliwości bezgotówkowego wynajęcia pojazdu zastępczego we współpracujących z nim wypożyczalniach pojazdu. Dla segmentu pojazdu (...) (przykładowo O. (...), S. (...)) stawka brutto za dobę najmu została określona na kwotę 86 zł. Pozwany poinformował ponadto, że w przypadku szkody częściowej okres najmu nie powinien być dłuższy od czasu obiektywnie niezbędnego

do naprawy uszkodzonego pojazdu, a także, że w przypadku wynajęcia pojazdu od innego podmiotu, zarówno czas najmu, jak i jego koszt podlegają weryfikacji.

(wydruk z poczty e-mail k. 26-26v., protokół zgłoszenia szkody w pojeździe k. 27-27v., okoliczności bezsporne)

Naprawę uszkodzonego pojazdu S. M. (1) zlecił firmie (...) Sp. z o.o. Sp.k., decydując się jednocześnie na podpisanie z przedmiotową firmą umowy najmu pojazdu zastępczego marki S. (...) (klasa B). W umowie tej, zawartej dnia 30 sierpnia 2017 roku, stawka za każdą rozpoczętą dobę najmu została ustalona na kwotę 155 zł netto dla okresu najmu od 13 do 19 dni. W związku z najmem pojazdu uszkodzowany nie musiał uiszczać wynajmującemu kaucji. Oferta nie przewidywała także limitu kilometrów, ani udziału własnego w ewentualnej szkodzie. Przyjmując ofertę S. M. (1) nie weryfikował zaproponowanej przez wynajmującego stawki za dobę najmu pojazdu. Zlecając naprawę uszkodzowany dysponował protokołem oględzin i kosztorysem sporządzonym przez ubezpieczyciela.

Po przyjęciu pojazdu do naprawy pracownik Ł. (...) przeprowadził powtórne oględziny pojazdu, w wyniku których ustalił dodatkowe uszkodzenia, przesłał pozwanemu poprawiony kosztorys naprawy do akceptacji, a po jej otrzymaniu zamówił stosowne części do naprawy. Po ich dostarczeniu pojazd został poddany naprawie.

W kosztorysie najmu wynajmujący wskazał, iż przestój pojazdu był związany z: oczekiwaniem na powtórne oględziny (2 dni), oczekiwaniem na części zamienne (4 dni), czasem naprawy (3 dni), wypadającymi w okresie naprawy dniami wolnymi od pracy (4 dni).

W dniu 19 września 2017 roku wynajmujący wystawił na uszkodzowanego fakturę VAT nr (...) z tytułu najmu pojazdu zastępczego w okresie 13 dni na kwotę 2.015 zł netto, 2.478,45 zł brutto.

(zeznania świadka S. M. (1) 00:05:56-00:15:17 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 18 grudnia 2018 roku, zeznania świadka B. P. 00:16:02-00:24:36 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 18 grudnia 2018 roku, umowa najmu pojazdu zastępczego k. 40, faktura VAT k. 41, kosztorys k. 42, załącznik do umowy najmu i faktury k. 43, protokół zamówienia części k. 47, protokół odbioru części k. 48, zlecenie naprawy pojazdu k. 49, protokół zdania pojazdu zastępczego k. 50)

Na mocy umowy z dnia 30 sierpnia 2017 roku S. M. (1) przelał na (...) Sp. z o.o. Sp.k. wierzytelność z tytułu odszkodowania z polisy OC sprawy za szkodę komunikacyjną, celem pokrycia całkowitego kosztu najmu pojazdu zastępczego. Następnie, w dniu 19 września 2017 roku (...) Sp. z o.o. Sp.k. zawarł z powodem umowę o powierniczy przelew wierzytelności, której przedmiotem była wierzytelność uprzednio nabyta przez cedenta od uszkodzowanego.

Pismem z dnia 19 września 2017 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 2.478,45 zł tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

W piśmie z dnia 17 października 2017 roku pozwany poinformował o przyznaniu kwoty 774 zł brutto tytułem zwrotu kosztów pojazdu zastępczego wskazując, iż uznany został okres 9 dni wynajmu obejmujący: technologiczny czas naprawy (2 dni), oczekiwanie na części (3 dni) oraz czas organizacyjny i dni wolne (4 dni), a także stawka za dobę najmu na poziomie 86 zł brutto.

(umowa o przelew wierzytelności z polisy OC sprawy k. 57, zlecenie do powierniczej umowy o przelew wierzytelności k. 58, umowa o powierniczy przelew wierzytelności k. 59, wezwanie do zapłaty k. 60, pismo k. 61-61v., okoliczności bezsporne)

Do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił powodowi kwoty dochodzonej pozwem. (okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron. Podstawę dokonanych ustaleń faktycznych stanowiły również zeznania świadków.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody statutowane w przepisie art. 436 k.c., oraz – w związku z objęciem odpowiedzialności posiadacza pojazdu obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej – przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. 2013, poz. 392 ze zm.). W kwestii zakresu szkody i odszkodowania obowiązują reguły wyrażone w przepisach ogólnych księgi III Kodeksu cywilnego, tj. przepisy art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 k.c. Zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajdują także przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące ubezpieczeń majątkowych.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie może wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, ale również nie może być mniejsza niż wynika na skutek ruchu pojazdu mechanicznego szkoda. W sferze odpowiedzialności odszkodowawczej podstawowym założeniem wszelkich rozważań jest z reguły zasada pełnego odszkodowania. Wynika z niej, że wszelka szkoda wyrządzona przez posiadacza lub kierowcę pojazdu mechanicznego, powinna być w świetle obowiązujących przepisów prawa pokrywana przez zakład ubezpieczeń w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, art. 822 § 4 k.c.).

Godzi się ponadto przypomnieć, że w myśl zaś treści przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swe roszczenie. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zadaniem sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia

1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/ 6-7/76). Podkreślić jednak należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw.

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego z dnia 7 lipca 2017 roku, w wyniku którego należący do S. M. (1) samochód osobowy marki S. (...) uległ uszkodzeniu. Do zdarzenia drogowego doszło z winy osoby ubezpieczonej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...). Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę.

Osią sporu w niniejszej sprawie była jedynie wysokość dochodzonego odszkodowania za najem pojazdu zastępczego, przy czym w piśmie z dnia 17 października 2017 roku pozwany uznał za uzasadnioną stawkę w wysokości 86 zł brutto za jeden dzień najmu pojazdu zastępczego oraz 9-dniowy okres naprawy, w związku z czym z powyższego tytułu wypłacił kwotę 774 zł. W toku procesu pozwany zakwestionował stawkę przyjętą przez wynajmującego na poziomie 155 zł netto za dobę najmu, podnosząc, że poszkodowany był informowany o możliwości bezgotówkowego najmu pojazdu u ubezpieczyciela, a także o tym, że w przypadku skorzystania z oferty innego podmiotu stawka najmu będzie podlegała weryfikacji. W ocenie pozwanego zawyżony był również okres naprawy, w szczególności brak było podstaw do zwlekania z zamówieniem części i rozpoczęciem naprawy do czasu akceptacji kosztorysu przez ubezpieczyciela, albowiem poszkodowany dysponował stosownym protokołem z oględzin i kosztorysem. Z ostrożności procesowej pozwany podniósł, że uszkodzony pojazd miał zachowane właściwości jezdne, a zatem mógł być użytkowany w trakcie organizowania naprawy, oczekiwania na części. Celem wyjaśnienia powyższych kwestii strona powodowa już w pozwie wnioskuje o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność ustalenia: czasu unieruchomienia pojazdu marki S. w związku z naprawą, możliwości korzystania z tego samochodu pomiędzy datą szkody a datą oddania pojazdu do naprawy oraz wysokości stawki w kwocie netto za 1 dobę najmu pojazdu zastępczego. Wnioskowany dowód został przez Sąd dopuszczony, a powód wezwany do uiszczenia zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego pod rygorem pominięcia czynności połączonej z wydatkami. Pomimo wezwania strona powodowa nie uiszczała przedmiotowej zaliczki, co dało Sądowi podstawę do pominięcia wnioskowanego dowodu, co też Sąd uczynił postanowieniem z dnia 8 lutego 2019 roku. W konsekwencji uznać należy, że powód nie udowodnił dochodzonego w sprawie roszczenia, nie wykazał bowiem, iż przyjęta w umowie najmu pojazdu zastępczego stawka mieściła się w granicach stawek obserwowanych w roku 2017 za wynajem pojazdu z segmentu (...), a także, że przyjęty czas naprawy – 13 dni – nie był dłuższy od obiektywnego czasu niezbędnego do naprawy przedmiotowego pojazdu. Wprawdzie niesporne jest, iż odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego, to jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28), nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane. Istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2 k.c., art. 362 k.c. i art. 826 § 1 k.c.). Na ubezpieczyciela ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji gwarancyjnej ubezpieczyciela. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 24 sierpnia 2017 roku (III CZP 20/17, OSNC 2018/6/56), wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione. W niniejszej sprawie powinność wykazania, iż objęte fakturą VAT z dnia 19 września 2017 roku koszty wynajmu pojazdu zastępczego były celowe i ekonomicznie uzasadnione niewątpliwie obciążała

powoda, jeśli z faktów tych chciał wywodzić korzystne dla siebie skutki prawne. O czym była już mowa, powinności tej powód nie zdołał sprostać, wnioskowany przez powoda dowód z opinii biegłego sądowego, na skutek inercji samego powoda, nie został bowiem ostatecznie przeprowadzony. W ocenie Sądu Rejonowego, w przedmiotowym stanie faktycznym, w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, trudno uznać, iż koszty powstałe tytułem najmu pojazdu zastępczego, objęte fakturą VAT nr (...), były celowe i ekonomicznie uzasadnione, skoro poszkodowany S. M. (1), pomimo poinformowania przez ubezpieczyciela przy zgłoszeniu szkody, że ma prawo wynająć pojazd zastępczy oraz o współpracujących z ubezpieczycielem wypożyczalniach pojazdów i stosowanych przez nie stawkach, zdecydował się skorzystać z usług innego podmiotu, który oferował stawkę dla samochodów segmentu (...) na poziomie ponad dwukrotnie wyższym, od przedstawionej poszkodowanemu przez pozwanego propozycji (190,65 zł brutto względem 86 zł brutto). Z zeznań S. M. (2) nie wynika przy tym, aby porównywał koszty obowiązujące w wypożyczalniach oferujących pojazdy na terenie miasta Ł., wręcz przeciwnie poszkodowany wprost przyznał, że nie znał cen oferowanych przez inne podmioty i przystał na ofertę Ł. (...). Powyższe implikuje jednoznaczną konstatację, iż poszkodowany nie współdziałał z pozwanym, aby zminimalizować rozmiary szkody, choć do powyższe obligowała go treść art. 354 § 2 k.c. Naruszenie tej zasady skutkuje uznaniem, że wierzyciel przyczynił się do zwiększenia rozmiarów szkody, co uzasadnia wówczas zmniejszenie zakresu obowiązku jej naprawienia stosownie do treści art. 362 k.c., jak w przedmiotowej sprawie. Z tej przyczyny za zasadną została uznana stawka najmu, przyjęta przez ubezpieczyciela w piśmie z dnia 17 października 2017 roku, nie zaś stawka z faktury VAT za najem pojazdu, która to faktura, zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury (por. m.in. wyrok SN z dnia 7 listopada 2007 roku, II CNP 129/07, LEX; wyrok SA w Białymstoku z dnia 9 stycznia 2014 roku, I ACa 622/13, LEX, wyrok SO w Krakowie z dnia 6 grudnia 2013 roku, XII Ga 412/13, LEX; wyrok SO w Gdańsku z dnia 7 lipca 2011 roku, III Ca 126/11, LEX) posiada przy tym walor dokumentu prywatnego. Nie ulega wątpliwości, że zachowanie poszkodowanego w przedmiotowym przypadku nie może być uznane za racjonalne. Powód żądając zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego w wysokości przekraczającej kwotę, którą przyjął za uzasadnioną ubezpieczyciel, niewątpliwie nie udowodnił, że ich poniesienie przez poszkodowanego było celowe i ekonomicznie uzasadnione (por. cyt. uchwała SN z dnia 24 sierpnia 2017 roku). Powód, w ramach spoczywającego na nim ciężaru dowodu (art. 6 k.c.), nie wykazał, że propozycja pozwanego, ze względu na jej niekorzystne warunki dla klienta, była nie do przyjęcia dla poszkodowanego. O czym była mowa wyżej, powód nie udowodnił również, iż obiektywny czas niezbędny do naprawy uszkodzonego pojazdu marki S. (...) wynosił 13 dni, a także, iż w okresie oczekiwania na organizację naprawy, pojazd ten nie mógł być użytkowany.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo w całości.

O kosztach procesu orzeczono w oparciu o przepis art. 98 k.p.c. Strona pozwana wygrała sprawę w całości, wobec czego była uprawniona żądać zwrotu kosztów procesu w pełnej wysokości.

Mając na uwadze powyższe, należało zasądzić od powoda na rzecz pozwanego kwotę 917 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.